Szikra Benedek

HARRYSOLOMON

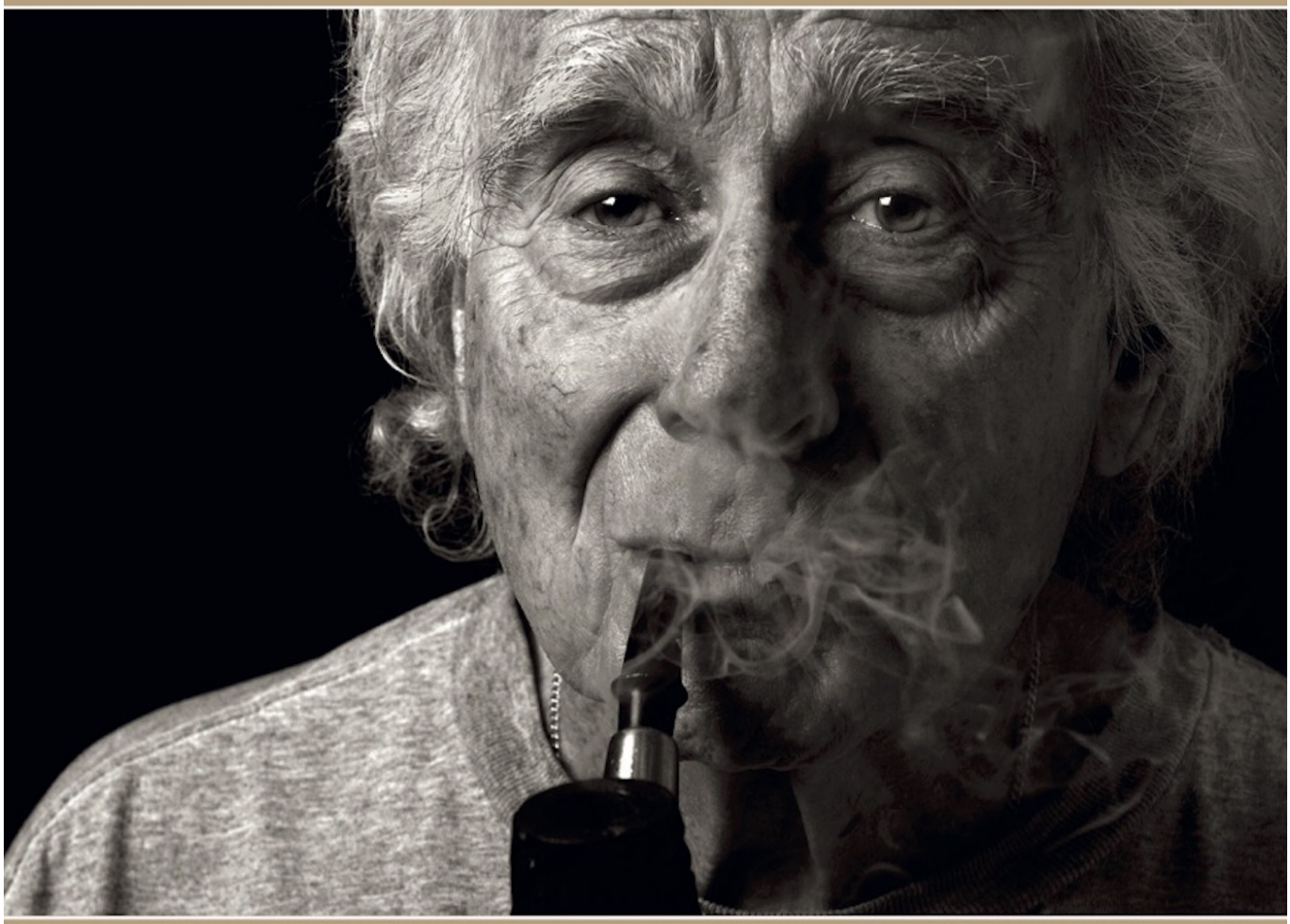

ŐRJÍTŐ MAGÁNY

Publio

HARRYSOLOMON

Őrjítő magány

Szikra Benedek

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

battapc@gmail.com

+36204555303

Kettesbe váltott. Miután kihajtott, az utca sarkon rögtön nagyobb sebességre is kapcsolt.

Nem volt igazán boldog ettől a munkától. Minek is lett volna boldog, hiszen ki küldik őt a semmi

közepére, hogy nézze meg ezt a kis falucskát, hogy vajon érdemes-e a térségi térképre ráírni a ne-

vét? Ez milyen hülyeség már? És miért pont őt kell kiküldeni ilyen baromság miatt? Na mind egy,

pár nap alatt megjárja aztán szabadságra megy. És talán a barátnőjét is elviszi valahova. Tényleg,

szegény! Nem is tudja, hogy elment, hiszen ő is csak most tudta meg. Áh…majd szól, hogy ha oda

ért. Nem kell ezen olyan sokat problémázni, hiszen ez a munkája, és a barátnője is pontosan tudja,

hogy az ő munkája ezzel jár. De biztos nem is keresné őt, hiszen tegnap este összevesztek, és most

biztos azt várja, hogy ő foglya keresni előbb. Erről szó sem lehet, hiszen a lány bántotta meg őt. Hát

akkor fuccs az egésznek. Így viszont lehet, hogy vissza kéri majd a VHS-eit, mert hát azért ő ren-

geteg időt és pénzt fordított rá, hogy teljes legyen a Csillagok háborúja első kiadású arany gyűjte-

ménye. És ha nem akarja majd vissza adni? Akkor feljelenti a rendőrségen. De milyen váddal? Az-

zal, hogy az a nő nem adja vissza a VHS-eit? Nevetséges. Akkor inkább feljelenthetné már szexuális bántalmazásért. Tényleg! Ezt fogja tenni. Nagyon durva ez a lány ebből a szempontból. Bár, hogy most jobban átgondolja, mit érne el a szexuális feljelentéssel? Semmit az égegyadta világon. Csak annyit, hogy a yardon kinevetik azért mert egy nő hevesebben kívánja a szexet mint ő. Nem lesz ez így jó Robert. Nem tudsz mit csinálni, a sors adta, a sors elvette azokat a VHS-eket. Hihetetlen, hogy azokat is elveszik tőle.

Ma már szinte semmit nem tudhat biztosan a magáénak. Az aranyhalár azt hitte, hogy ő hűséges

lesz hozzá, de nem. Az aranyhal inkább megölte magát mint sem hogy Roberttel élje a nyomorúságos, elmosódott életét. Először csak az akváriumból ugrott ki. Ilyenkor Robert mindig vissza rakta. De egy idő után megunta és kíváncsi volt, hogy hova akar menni ez a hal.

Ezért várt. Egyszerűen megvárta amíg a hal újra kiugrik az akváriumból, majd elvergődik a kis asz-

tal melletti radiátorig, ahol egy pókhálóba beleakad. Ami rabul ejti a halat, de az aranyhal nem adja

fel. Nagyobb kínt kíván magának mint a fulladás. Ezért vergődik még egy picit, így hát a pókháló

hozzá ragad a tűzforró radiátorhoz és az aranyhal 2-3 perc alatt ropogós arany barnára sül. Robert

ekkor értette meg, hogy végül is egy rohadt lehangoló életet él, ahol még az aranyhalak is inkább

harakirit követnek el mint sem hogy ő vele éljenek.

Ilyeneken gondolkodott Robert, miközben a kis falu Harrysolomon felé tartott a 93-as uton.

Az autója fekete volt. Egy fekete Ford. Sajnos nem musztáng. Robert mindig is egy Ford Musztáng-

ra pályázott, viszont ez számára egy elérhetetlen álom volt. De nem bánkódott nagyon emiatt. Ro-

bert igazából semmi miatt nem bánkódott soha. Csupán lehangolt lett, de hogy szomorú vagy bánkó-

dó lett volna, soha. Amikor az aranyhala meghalt akkor is csak leszedte a radiátorról az aprócska

testét, egy papír kéztörlőbe csomagolta majd lehúzta a WC-n. Aztán vissza ült a reggeli kávéjához

és befejezte a gyászjelentésekről szóló rovatot az újságban. Ugyan is az volt a kedvence. Nagyon

kíváncsi volt arra, hogy egy nap alatt hányan képesek elhalálozni. Valamiért ez volt Robert perverzi-

ója. Nagyon érdekelte ez a dolog, és ha nem is vett minden reggel újságot, a gyászjelentés rovatot

akkor is mindig elolvasta. De ez ezenkívül az egy dolgon és a Csillagok háborúján kívül semmi sem

érdekelte. Még a nők se, hiába volt barátnője. Az is csak volt, mint az aranyhal. De valószínűleg

már az sincs. Pont mint az aranyhal. Amikor Robert ezt az összefüggést végig járatta az agyán, el-

játszott a gondolattal. Lehet, hogy a barátnőjét is be kéne csomagolnia egy hatalmas papír kéztörlő-

be és az lehúznia a WC-n?

Eközben a lassú nyárból, még lassúbbnak ígérkező őszbe átmenő táj csak úgy suhant el mel-

lette. A gyönyörű néhol kopasz fák, a földön heverő sárgás nedves levelek az egész tájat beszínez-

ték. Rettentő szépen nézett ki minden. Arról nem is beszélve, hogy a sötét, szürkés felhők közül né-

hány helyen át tört a napsugár és valami olyan varázslatos fényjátékot művelt az őszi tájjal, mint

amikor a fényképész életében először használ színes filmes fényképező gépet.

Robert úgy gondolta ez mind csak azért van, hogy ő ott a kocsijában szenvedjen és ne tudja, hogy

most fel vagy pedig le vegye a napszemüvegét. Hosszas vesződés után döntött csak úgy, hogy a

napszemüveget inkább kidobja az ablakon, ezzel lecsökkentve a további időkre vonatkozó lehetősé-

gek számát.

A szemüveget később egy szakállas hegyi pásztor találta meg, aki humor érzéke jeléül ráadta az

egyik birkájára a napszemüveget. A birkát a napszemüveg koránt sem zavarta annyira mint azt első-

re hinnénk. Sőt, meglehetősen büszkén nézelődött benne. De hát ezek a fehér gyapjas szerzetek már

csak ilyenek. Bármit tesz az ember, nem döntheti ki őket a teljes lelki megnyugvásukból. Robert is

pontosan ilyen volt. Hiába hajította ki a napszemüveget a kocsi ablakon, attól ő már teljesen nyu-

godt volt és egyáltalán nem érdekelte a szemüvege további útja.

Már este felé járt amikor Harrysolomonba ért. A város olyan volt mintha senki nem lakná.

Az ablakokból nem szűrődött ki fény. Egy teremtett lélek se járt az utcákon, se egy autó se semmi

és senki. Robert úgy döntött leparkol. Ezt meg is tette az egyik házfalának az árnyékában, így az au-

tó teljesen eltűnt a sötétben. Robert arra gondolt, hogy valami szállást azért kéne találnia. Így ki-

szállt az autóból és elindult a kis falucska fő és majdnem egyetlen utcáján. Sehonnan nem látott

fényt kiszűrődni. Mintha tényleg egy szellem város lenne. Szinte minden reményét elvesztette, hogy

valami normális ágyban fog aludni mikor hirtelen egy égetlen, hangos kacajt hallott kiszűrődni az

egyik épületből. Elindult felé, amikor közelebb ért látta, hogy az ablakok be vannak zsaluzva. Nyil-

ván ezért nem szúródik ki sehonnan fény. Az épület bejárati ajtaja felett egy zöld tábla volt felszö-

gelve. Rá sárga betűkkel félkörívben ez volt írva: AZ IVÓ. Alatta kisebb betűkkel, normális sorok-

ban írva: „Jól gondold meg, hogy kint maradsz e! Mert ez az egyetlen kocsma, 50km-es körzetben.”

Robert még egy utolsó mély levegőt szippantott a nedves és hideg esti levegőből, majd be nyitott

AZ IVÓba.

Amikor az ajtó kinyílt két dolog jött ki rajta. Töménytelen mennyiségű füst, ami a ciga-

rettákból, a pipákból és a szivarokból szált fel. A másik dolog egy nő volt. Egy aranyszőke, piros ru-

hás mosolygó nő. Ő szó szerint neki esett Robertnek. Erre ő megfogta az idegen nő két vállát:

-Hallóka!-mondta a nő csillogó kék szemekkel.

-Helló!-mondta Robert mély hangján, csodálkozott arccal.

-Elengedne kérem?-folytatta az idegen nő.

-Természetes.-majd könnyedén szétnyitotta az ujjait. Erre a nő egyszerűen összecsuklott, majd le-

hullott a vizes padlóra. Robert udvariatlanságnak gondolta, hogy nem segít, de amikor elkezdett le-

hajolni, hogy felsegítse az ifjú hölgyet, bentről egy érces hang, ami az imént még oly harsányan ne-

vetett megszólította:

-Hagyja csak! Nem lesz ott semmi baja…legalább is kevesebb lesz ott mint itt bent. De maga jöjjön

csak be.-Robert csodálkozva, de közönyös arccal nézett fel, ki egyenesedett majd belépett AZ IVÓ-

ba.

Bent még töményebb volt a füst mint amilyennek kintről először tűnt. De Robertet különösebben

nem zavarta. A helyiségben meglehetősen sokan voltak. Annak ellenére is, hogy az ivó térség kicsi

volt. De még is minden asztalnál legalább 3-4 ember ült. Leginkább idősebbek. Egyszerű ruhájú,

ráncos arcú, kevés, őszhajú, öregemberek. Egyszerű vidéki emberek. Akik semmi mást nem tettek,

csak ültek asztaluknál, a megszokott helyeiken és megpróbáltak senkit sem zavarni. És senki nem is

zavarta őket. Így amikor Robert végig sétált a szobán a söntéspultig senki nem nézett rá. Csak

egy

ember. Az aki az előbb megszólította. Magas volt, szőke. Vállig érő haja szinte világított fekete

nadrágja, mellénye, hosszú kabátja és cilindere mellett. A kor divatja már rég nem írta elő ezt a vi-

seletet, de ez az ember még is hatalmas mosollyal és vidám arccal viselte ezt az igen feltűnő öltözé-

ket. Amikor Robert közelebb ért hozzá megfigyelte, hogy fiatalabbak azért még is csak tartózkod-

nak itt. De csak is ennek az embernek a közelében és neki háttal. Mint ha senkit se érdekelné, hogy

egy idegen jött aprócska kis falujukba. Csak egy embert érdekelt, a cilinderest. Ő világító hajával és

széles mosolyával üdvözölte Robertet:

-Üdv jóember! Elnézést kérek a hölgy viselkedési módja miatt, de meglehetősen elfáradt az este fo-

lyamán és úgy gondolta egy kis mézes whisky biztos új erőt áld megfáradt kis lelkébe.-azzal háta

mögül egy fekete sétapálcát kapott elő és azzal mutatott a földön fekvő szőkeségre. Majd folytatta-

De hát mind egy is. Ő kérte, hogy ilyen és ehhez hasonló helyzetekben csak akkor legyünk segítsé-

gére ha megint el akarná venni hites férjéül a szomszédja ágytálát. Mivel ez a mai nap még nem

történt meg, a falu népe és jómagam úgy látjuk nincs szüksége a mi segítségünkre.-miután ezt befe-

jezte visszafordult a söntéspult felé, és lehúzta átlátszó üvegpoharának barnás, kellemes illatú tartal-